



до ливадата. Той го смърналъ и замахналъ да го удари, но то завъртѣло опашка и се упжтило къмъ кжщи. Той си постлалъ и легналъ наблизу въ нивата при кръстцитѣ на завѣтъ. Презъ нощъта кучето не се обадило никакво.

Мама пъкъ късно, преди да си легне, го чула да лае. Значи, върнало се е. Като се събудила, както винаги, следъ втори пѣтли, пакъ го чула да лае. А сега го нѣмаше. Много ни бѣше мъчно.

На другия денъ къмъ икиндия тати рекълъ да обиколи кръстцитѣ. Като наближилъ, видѣлъ, че тамъ нѣщо се синѣе и нѣщо се бѣлѣе. Вгледалъ се и разбралъ, че Палчо лежи край шинела. Значи, вчера сутринъта кучето ни е наминало да наобиколи кончето и татя, но тѣ си били отишли. То намѣрило само забравения шинелъ и легнало да го пази. Стояло на щрекъ край него цѣла нощъ. Като се разсъмнало отпустаило се и заспало.

Тати хваналъ леко шинела и го дръпналъ, но Палчо веднага рипналъ и сърдито изрѣмжалъ.

Щомъ разбралъ, кой е, замахалъ радостно опашка и почналъ да се омилква, като че искалъ да благодари, защото го освобождаватъ отъ постъ.

Христо Ц. Христовъ

ЗЕМЯТА НИ ГОВОРИ

Разказва нашиятъ учитель:
— Очитѣ всѣки да разтвори,
да вижда и да се учи,
земята ни какво говори.

Че тя разкрива предъ очитѣ
рай истински — красивъ и веселъ.
По-хубави сж тукъ звездитѣ,
по-сладки — българскитѣ пѣсни.

Земята — майка на народа,
на Левски и на Гоце Дѣлчевъ,
поена отъ кръвта на Ботевъ,
говори здраво и сърдечно.

— Азъ дадохъ въ робскитѣ години
гори за буйнитѣ хайдути,
дохождаха тѣ съ карабини
и спѣха въ моитѣ хралупи.

Азъ дадохъ Шипка и Клисура,
Оборище и Милинъ-камъкъ;
като отъ кремъка следъ ударъ
блѣсна искра и даде пламъкъ.

Че азъ родихъ и нѣщо друго
и го посѣяхъ като зрънце,
въ гърдитѣ на народа буенъ
да бже несломимо слънце.

Затуй върви презъ вѣковетѣ
богоизбраното ни племе
и въ дни на зима ясно свѣти
троши и робство, и яреми.

И тая свѣтлина любима,
що въ мускулитѣ ни протича,
отъ слънце по-несъкрушима,
се родолюбие нарича.

Богданъ Овесянъ.